

CARNET DE RUTA

ALOT

Festa de Maig de les Lletres Catalanes

S'ha celebrat la Festa de Maig de les Lletres Catalanes. És la primera que programa Omnium Cultural, amb la col·laboració d'un grup d'editorials barcelonines. «Plantada avui, diríem simbòlicament, al Palau de les Nacions de Montjuïc, però traslladable, si convé, anys a venir, a d'altres indrets i a d'altres ciutats adients», consideren els organitzadors. A nosaltres, els de comarques, el propòsit ens sembla escaient i suggeridor. D'anys hi ha la necessitat de portar fora de Barcelona manifestacions d'aquesta mena per a desvetllar-hi les inquietuts culturals massa encauades en grups excessivament minoritaris.

Ara només donarem notícia de la festa. La vetllada és la revalorització a l'empenta promocionada pels premis del dia de Santa Llúcia. Des d'aquesta edició, al marge d'altres guardons —com veurem totseguit, desglossats del 13 de desembre—, es concedirà el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i els d'Arquitectura i Disseny.

La celebració ha estat important i l'assistència de públic encoratjadora. No es podia demanar més; el palau estava de gom a gom. Per a aplaudir als premiats i homenatjar al doctor Jordi Rubió i Balaguer, Premi d'Honor d'enguany, per la seva obra continuada i generosa envers la cultura del país. Com va dir Joan Triadú en el seu parlament, es premiava a l'home modest que ha sabut enaltir i donar categoria al treball quotidià, però amb ell a tots els que han treballat amb la mateixa modèstia i eficàcia.

Els guanyadors d'aquesta primera edició de la festa, han estat els següents:

L'«Antoni Balmanya», per tema pedagògic: «La biblioteca i l'escola» d'Aurora Diaz-Plaja; el «Carles Cardó», d'investigació religiosa: «El fonament irreligiós de l'església», de Joan Leita S.J.; el «Nova Terra», d'assaig sobre el món del treball: «El retorn dels emigrats» de M.^a dels Angels Pascual; la «Fundació Huguet», d'estudis idiomàtics: «La llengua catalana a les comarques castellonenques», d'Abert Sánchez. I també el «Catalònia» —continuador del «Maspons i Camarasa»— a l'obra: «Tortosa i els tortosins» de Ramon Miravall que ja va quedar finalista darrerament a l'obtenir el premi «Olot, els homes i la ciutat» i que aviat es posarà a la venda.

Com hem dit també es varen otorgar els premis d'Arquitectura i Disseny. Algunes de les obres proposades pel guardó, vàrem observar-hi la participació d'un olotí molt amic nostre. L'arquitecte Francesc Vayreda.

La festa s'inicià amb la projecció d'un film que, pel dir de Frederic Roda, podria significar l'inici d'un cinema català. Aquestes hores de la vida de l'escriptora Maria Àurelia Campmany, autora d'«*Un lloc entre els morts*» el darrer «Sant Jordi» sembla suposaria, per casa nostra, aquella sor-

tida de la fàbrica de Lumière. Per a participar en els diferents aspectes de la cultura catalana, d'acord amb la idea dels organitzadors, va presentar-se l'agrupació denominada: «Conjunt Català de Música Contemporània». Interpretaren obres de Benguerel, Homs i Quadreny; unes partitures que determinen una dimensió nova de la música més aviat inèdita entre nosaltres.

La festa, que acabaria amb una copa de xampany, reuniria durant unes hores de cordialitat i entusiasme a escriptors, poetes, músics, actors i representants de tot el món artístic i intel·lectual del país. Sense dubtar-ne és el «punt de partida obert i eficaç cap a noves perspectives», com acaben dient els patrocinadors en la presentació dels actes.

La trobada va infondre molt d'optimisme.

Beatniks i hippies

Molt s'ha parlat sobre els «beatniks» i els «hippies». Gairebé sempre, els qui ho han fet sols han considerat les manifestacions exteriors d'aquests moviments. No s'ha tingut massa en compte que, sota el seu aspecte pintoresc—la pelussera i deixadesa dels uns i les flors dels altres—, s'amagaven unes creences i unes posicions ben definides davant de la vida.

Si sols fossin una gent que han trencat amb unes formes ja consagrades d'indumentària i agençament personal, no valdria la pena d'encaparrar-s'hi gaire.

Però per sota de totes aquestes aparences exteriors, hi ha unes maneres de pensar que cal prendre en consideració.

Ambdós moviments tenen en comú un desig de pau al món i de confraternització entre els homes, siguin quins siguin el seu color i el seu pensar.

Són moguts per una filosofia que, arrencant del Cristianisme i del Budisme, els mena cap a un desig de perfeccionament moral, que els enfronta amb les formes corruptes de la civilització industrial i tècnica, i els duu a rebel·lar-se contra la societat basada en aquests principis.

És per això que, com a forma exterior de rebuig, adopten les, per a nosaltres, incongruents formes d'agençar-se.

Ara, el més trist és que, sota la capa d'aquests moviments generosos s'hi abriguin, a vegades, interessos inconfessables i genteta que sols cerca el seu guany o el seu gust i que, amb la seva actuació, desacrediten la bona intenció dels qui, amb tota la fe, combreguen en aquestes idees. Però, de dotze apòstols, un es vengué per trenta monedes!